

R M K I.

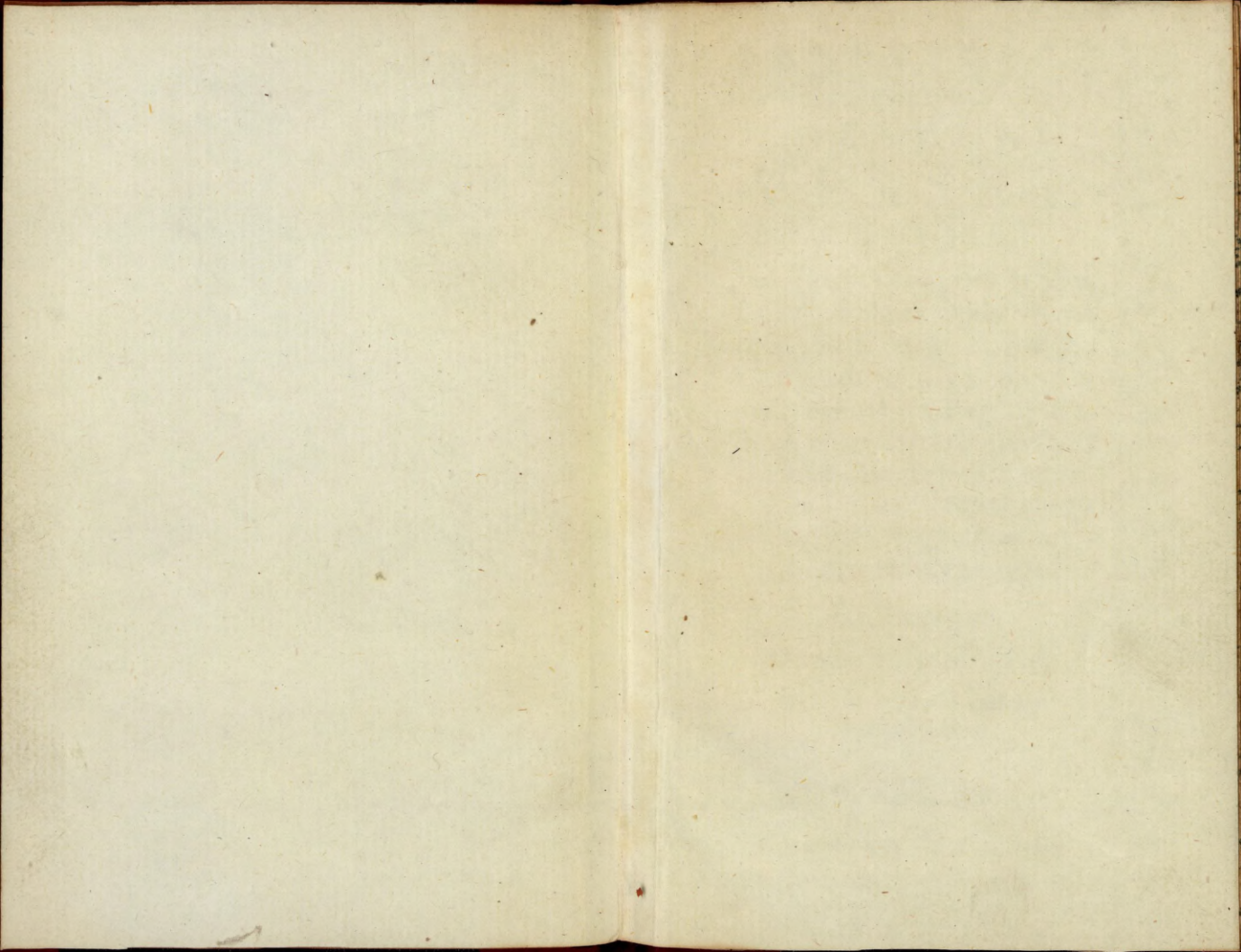
1467

2411
L. O. King
533e

Q. M. K. I.

1464

Jellys

S I R A L M A S
V E R S E K.

Mellyek,

Magyar-Ország egy darab része-
nének, kiváltképpen *Debre-*
czen vidékének, *Berettyó*
környékének, és *Sár-réte*
mellyékének, a' Pogány Ta-
tárok miatt esett romlását, és
el-pusztulásár keservesen zo-
kogják, és az Istennek ennek
utanna való kegyelmes óltal-
mát óhajtva kívánnyák.

őssze Bedettetvén

D A N Y A D I J A N O S által,

E' következő csekély
Rythmusokban.

Nyomtatott 1 6 9 4-ben.

Ad notam: *7aj só fíralom közt kétséges világnak.*

M Eg-gyázolhatatlan fíralmas állapot
Jaj hogy érők s' látók e' szomorú napot,
Illy órákot,
Szem-pillantálokat,

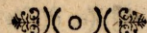
Mire láták szemünk ez hólnapot.

2. Menynek, földnek Ura, hatalmas Teremtőnk,
Ki lakozol Menyben, te vagy gondviseelőnk,
Jó eltetőnk,
Erős védelmezőnk,
Ellenségtől, meg-tartónk s' őrizőnk.

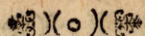
3. Uram mi erőnknek, te vagy ékessége,
Te tölled származik az áldás e' földre,
Népeidre,
Tekints seregedre,
Soha ne hadd esni Pogány kézre.

4. Jaj szó, fíralom közt el-bádogyatt forlunknak,
Véres fegyver miatt romlott tagainknak,
Panaszainknak,
Sűrű fíralminknak,
Sumamája ez fopánkodásainknak.

5. Az edgyik fíralmunk alig műlhaték-el,
Pogány Tatár által, más következők-fel,
Kik fegyverrel,
Szörnyű dühösséggel,
Sákmánt tőnek nemzetünkben izélllyel.

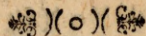

6. Vég-Gyuláboz jövéen fok ízámu Tatárság,
Egyben adván magát két fele pogányság,
Jaj nagy dúlság,
Közöttünk lőn bontság,
Ezek által szörnyű nyomorúság.
7. Alattomban járván, mint estvéli Farkas,
Berettyó-víz felé ösvények lőn tágas,
Nagy hatalmas,
Semmiben irgalmas,
Hozzánk nem lőn szívek nyugodalmas.
8. Mert által költőzvéen Berettyó folyásán,
Nagy rablást tévének *Uj-falu* határan,
Sőt e' táján,
Minden helyek pusztán,
Maradának miattok rabolván.
9. Kik meg-futamodtak az útban el érvén,
Kegyetlen Tatárok, utánnok erdevén,
Vesztegetvén,
El-pusztíták színtén,
Szegényeket a' földre le-vervén.
10. Bizonyfágom erre *Debreczen* határa,
Ki sok holt testeket keblében fogada,
Kiket *Galga*
Szultán le-vágata,
Kegyetlenül, a' Tatár *Chám* fia.
11. Sok futott szekerek, izélllyel oszlatának,
Ezeknek terhei prédára jutának,
Hurczoltatnak,
Ólve rontatának,
Alá való, szélnék hányatának.
12. Nem lőn irgalmasfág, keményűlt szívekben,

- De nagy kegyetlenség, kit vivének végben,
Mindeneken,
Gyengen élt szűzeken,
Ferteztetést mivelvén ezeken.
13. Téjjel, mézzel folyó, Faluink s' Várasink,
Gyenge szép iffiakkal, rakodott helyeink,
Szép úczáink,
Minden gazdaglágink,
El-pusztíták, Templomink s' házaink.
14. De a' mi síralmasb, keserves rabságra,
Gyermekink s' Véneink, gyászos állapotra,
Sűrű jajra,
Bokros ohajtásra,
El-hajtották, s' vitték hazájokba.
15. Sirhat méltán ezen *Debreczen* vidéke,
Gyászban öltözzék bár, *Berettyó* környéke,
Mellynek népe,
Tündöklő serege,
Pogány kézben, sir most keseregve.
16. Ally-meg hát földünkben; holzfazs úton-járó,
E' szomorú sorlon, méltán légy zokogó,
Siránczó,
Menyben fohászkodó,
Meg-síratnod e' nagy romlást méltó.
17. Istenhez panaszod, mi velünk bocsásd-fel,
Mondván: Oh JEHOVA, mire felejtél-el!
Hogy rejtéd-el?
Magad kegyelmeddel,
Hogy vallatál szegyént sereggedél.
18. Felette kevésre becsülléd népedet,

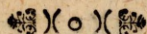
Es

- Es csak igen olcsón, el-árulád őket,
El-veszteket,
Nem szánád testeket,
Az úczákon ontatád véreket.
19. Az tselekvéd velünk, hogy a' kik meg-hallyák,
A' mi romlásunkon fejeket csovallyák,
Meg-gyalázzák,
Rútul szidalmazták,
Mi tisztelutunket káromlyák.
20. Ne hadgy fok ideig e' nagy gyalázatban,
Ne pirúllyon orczánk a' szégyen vallásban,
Jó-vóltodban,
Adgy reszt Országodban,
Ama' dicső lelki Canahánban.
21. Mi tisztelünk Uram, téged igaz hitbül,
Róllad vallást térszünk, egy szájjal egy szivbül,
Idegentül,
Semmi bálvány képtül,
Segedelmet, nem várván embertül.
22. Mire felejtész hát-el, minket örökké,
Te örökkéigidet, hová hadnád többé?
Velzendővé,
El-pusztulól félbe,
Hiszem mi közöttünk vagy Uram te.
23. Mire lennél olyan mint meg-fáradt férfit
Ki úttjárul bé-tér nyugalmat keresni,
Meg-tartani,
Segedelmet adni,
Mint hatalmas nem tud óltalmazni.
24. Ne vesd-meg szent Isten a' te haragodban,

A 3

Júdiát

Júdát és a' Siont, lobbant búsultodban,
 Ne légy olyan,
 Miként az Oroszlán,
 Ne utálljon Lelked meg valóban.

25. Ne töröld-el Uram még a' Jácób házat,
 Ne pusztíts-el minket miképpen Sodomát,
 Tarts-meg Júdát,
 Mint Lóth Pátriarchát,
 Engedgy immár látnunk vidámúlást.

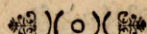
26. Hozd haza még egyízer a' Pogány kezéből,
 El-hordatott népünk rabfágnak földéből,
 Kegyetlentől,
 Szabad utat ettől,
 Mutass nekik hatalmas erődből.

27. Oh Seregek Ura te formálál minket,
 Te teremted Uram az halló füleket,
 Kérésünket,
 Hozzász nyögésünket,
 Keferüllyed esedezésünket.

28. Mert a' Sion fala egyedül téged vár,
 Keszálly óltalmunkra, lévén erős kő-vár,
 Neved immár,
 Ne hadd gyalázni, kár,
 Oltalmunkra, Uram légy jelen már.

29. Siró Anyafzentegyházadnak kérését,
 Te Gerlicze galambocskádnak nyögését,
 Epedését,
 Siralmas beszédét,
 Keferüllyed ennyi lók inségét.

30. Oh menyebéli nagy Ur, mig hadízel bennünket,
 Po-

Pogány rab szíjjára, mig adod népedet,
 Seregedet,
 Frigyes Szenteidet,
 Szánd-meg immár téged tisztelőket.

31. Vártunk békeféséget, és imé félelem,
 Minket környül fogott, nincsen segedelem,
 Engedelem,
 Az Urtól kegyelem,
 Mert haragszik a' nagy Fejedelem.

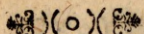
32. Elégedgyél-meg már illy gyalázatunkal,
 Pogány által rajtunk mivel romlásfunkal,
 Rabságunkal,
 Kőny-hullatásfunkal,
 Ne szomoríts többé pusztulásfalkal.

33. Kegyelmezz-meg Uram mert nincs becsületünk,
 Mindenektől immár szörnyen nevettetünk,
 Itéltetünk,
 Hogy mi gonosz vétkünk
 Ejté mostan e' romlást közöttünk.

34. Lám meg-kegyelmezél a' nagy Ninivének,
 Irgalmafságodból, jól szállál ezeknek,
 Csecsemőknek,
 Artatlan lelkeknek,
 Erdeméért kedvezél ez helynek.

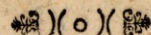
35. Itéltetvén tülled Sodoma s' Gomorrha,
 Ebben meg-tartaték a' Lóth Pátriarcha,
 Mert útádra,
 Parancsolatidra,

Gondot tartott szent hagyományidra.
 36. Nem merünk untatni Uram már magunkért,
 Mert

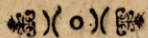

Mert fok gonofságunk a' felyhőig fel-ért,
 Te magadért,
 Szent választottidért,
 Kegyelmezz-meg a' fok csecsemőkért.

37. Ne engedgyed hánni azokat fegyverre,
 A' mi bűneinkért ne add meg-ölésre,
 Pogány kézre,
 Hogy szám-kivetésre,
 Vitefienek rabságnak földébe.
38. E' Magyar Nemzetnek még örömet hozd-el,
 Ne emészszék fényes világa délben el,
 Nagy vig szível,
 Lelki készségével,
 Hogy dicsérjen minden szent, örömmel.
39. Másként hogy hogy telnék-bé, ama' mondásod,
 Ábrahám szolgádnak ígért fogadásod,
 A' te magod,
 Kevés maradékod,
 Szaporitom, sokakra magzatod.
40. E' szent ígéretben, bizik a' mi lelkünk,
 Most vagyon ideje, segedelmed nekünk,
 Oh Istenünk!
 Kegyelmes vezérünk,
 Mutassad-meg világ előtt kérésünk.
41. Talám vadnak Uram még ötven igazak,
 E' bűnös nemzetség között választottak,
 Mint fiaknak,
 Kedvezz hát azoknak,
 Ne engedgyed őket Pogányoknak.
42. Ötvenen nem lévén, ha harminczan vadnak,
 A'

- A' kik Daniellel a' törélen álnak,
 Ohajtanak
 Hozzád fohászkodnak,
 Azokért hát kedvezz ez hazának.
43. De ha az harmincznak még-is léfzen hijja,
 Ha ki telhetnének tizre avagy húszra,
 E' kis számra,
 Tekincs mint fiadra,
 Ne-hadd jutni végső pusztulásra.
44. Emlékezzél Uram velünk tött frigyedre,
 Az halandó ember erőd el ne végye,
 Kegyelemre,
 Térjhozzánk végtére,
 Dicsőfenségünk építs fel dél színbe.
45. Ez hatalomságod látván a' pogányok,
 Nyilván meg ísmérik hogy csak te vagy Urok,
 Nagy Királyok,
 Itélő Birák,
 Népeidnek erős kalauzzok.
46. Legeltesd ottan népedet vesztződdel,
 Sötét barlangokban ne lappangjon szélllyel,
 Félelemmel,
 Sok rettegésekkel
 Tekincs forsát könyvező szemekkel.
47. Legeltesd nyájadat a' Báfán mezején,
 Kővérséggel fénlő Gileádnak földén,
 Siros fűvén
 Szép harmatos völgyén,
 Hogy szolgállyon néped néked élvén.
48. Meg-maradt népedre fohállyen romlást,
 B

Ne bocsáss Ur Isten meg-emészto rablást,
Inkább áldást,
Szivbéli vidúlást,

Hogy ne vallyon szent neved káromlást.

49. Ezer hat száz után kilenczven háromban,
A' mind szent havának közepi tájában ,
Siralomban,

Hóltig való gyászban,
Magyar esék Tatár rab szíjjában.

50. Ez rövid eneket ki szerzé versekben,
Nemzete romlását kelegé szívében,
Tatár kézben,

Melly esék véletlen.
Szent Jehova szabadics-meg Amen.

V E G E.

